

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 127/2014
02.10.2014. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судије: Бранка Станића, као председника већа, судије Гордане Ајншпилер - Поповић и судије Звездане Лутовац, као чланова већа, у правној ствари тужиље Н.Б. из Б., чији је пуномоћник Д.В. адвокат из Б., против туженог Агенције за приватизацију Републике Србије из Београда, чији је пуномоћник Н.М. адвокат из Б., ради стицања без основа, вредност предмета спора 80.523.000,00 динара, одлучујући о ревизији тужиље, која је изјављена против пресуде Привредног апелационог суда ЗПЖ 10289/13 од 02.04.2014. године, донео је у седници већа која је одржана дана 02.10.2014. године, следећу

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље Н.Б. из Б., изјављена против пресуде Привредног апелационог суда ЗПЖ 10289/13 од 02.04.2014. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене Агенције за приватизацију за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П број 3093/2013 од 21.11.2013. године одбијен је тужбени захтев тужиље Н.Б. из Б. којим је тражила да суд обавезе тужену Агенцију за приватизацију, да јој исплати износ од 80.523.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 01.04.2008. године па до исплате као неоснован и обавезана је тужиља да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 297.810,00 динара у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде.

Пресудом Привредног апелационог суда ЗПЖ број 10289/13 од 02.04.2014. године одбијена је жалба тужиље као неоснована и потврђена пресуда Привредног суда у Београду П број 3093/2013 од 21.11.2013. године.

Против пресуде Привредног апелационог суда ЗПЖ број 10289/13 од 02.04.2014. године тужиља је благовремено изјавио ревизију због битне повреде

одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку у вези са чланом 407. став 1. тачка 3. овог Закона и због погрешне примене материјалног права, са ревизијским предлогом да Врховни касациони суд усвоји ревизију, укине у целини пресуду Привредног апелационог суда и предмет врати на поновно суђење другом већу или да у складу са наводима ревизије пресуду Привредног апелационог суда и пресуду Привредног суда у Београду преиначи, тако што ће усвојити тужбени захтев у целини и обавезати тужену да на име стицања и без основа исплати тужиљи 80.523.000,00 динара са законском затезном каматом од 01.04.2008. године па до исплате, као и да тужиљи надокнади трошкове парничног поступка у целини.

У одговору на ревизију, тужена је оспорила у целини наводе ревизије и предложила Врховном касационом суду да исту одбије као неосновану. Тужена је тражила трошкове ревизијског поступка у укупном износу од 243.270,00 динара и то на име адвокатске награде за састав одговора на ревизију и на име судске таксе на одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр. 72/2011.....55/2014) и утврдио да је ревизија тужиље неоснована.

Побијана пресуда донета је без битних повреда одредаба Закона о парничном поступку, како оних на које ревизијски суд пази по службеној дужности тако и оних које се неосновано у ревизији истичу. Ревидент истиче битну повреду из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку, па наводи да се повреда огледа у чињеници да је другостепени суд противно процесној обавези у поступку по жалби само навео чланове Закона о парничном поступку без аргумената који би оправдали тумачење законског текста и што у образложењу пресуде није изнето релевантно чињенично стање у целости, већ је циљано, селективно и полуистинито приказао чињенично стање, служећи се неисправном методологијом. Ови наводи су неосновани са разлога што ревидент тачно не наводи које то чињенице другостепени суд је полуистинито приказао, нити указује на разлоге због којих сматра да је погрешно другостепени суд утврдио да у првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. на које другостепени суд пази по службеној дужности. Другостепени суд није у обавези да у образложењу своје одлуке понавља све чињенице које је утврдио првостепени суд, нити треба да одговара на све жалбене наводе жалиоца, већ је довољно да је изнео чињенице које су битне за решавање ове правне ствари и да оцени и да одговори на битне жалбене наводе. Према мишљењу ревизијског суда другостепени суд је приликом доношења побијане одлуке поступао у свему у складу са одредбама члана 386 и 396. став 1. Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су биле у пословном односу по основу Уговора о продаји друштвеног капитала методом јавне аукције, овереног код Првог општинског суда у Београду дана 15.04.2008. године под бројем П/1 Ов. 1906/08, где је предмет уговора била аукцијска продаја 70 % друштвеног капитала субјекта приватизација Акционарског друштва за пољопривредну производњу З. из Б.П. Тужиља је дана 01.04.2008. године уплатила на рачун туженог износ од 80.523.000,00 динара на име депозита за

аукцијску продају субјекта приватизације З. АД из Б.П. Овим уговором предвиђено је да ће тужила као купац, купопродајну цену исплатити у шест једнаких годишњих рата, при чему се тужила обавезала да ће прву рату платити у року од 8 дана од дана одржавања аукције, те да уплата прве рате купопродајне цене представља услов од кога зависи ступање уговора на снагу. Како тужила није уплатила прву рату купопродајне цене у законском року, нижестепени судови су закључили да овај правни посао не производи правно дејство, да је тужила изгубила својство купца и право да учествује на будућим аукцијама које се организују за тај субјект приватизације и да је изгубила право на враћање депозита сходно члану 12а. Закона о приватизацији, те да следом наведеног, на страни туженог нема неоснованог обogaћења сходно члану 210. став 1. Закона о облигационим односима због чега је одбијен тужбени захтев у целини као неоснован.

Код овако утврђеног чињеничног стања, Врховни касациони суд је оценио да је правилно примењено материјално право од стране нижестепених судова, када је одбијен тужбени захтев као неоснован.

Ревидент истиче да су нижестепени судови погрешно применили материјално право, јер нису правилно применили одредбе члана 210. и 214. Закона о облигационим односима, које уређују институт неоснованог обogaћења, наводећи као разлог да је из имовине тужиле у имовину туженог прешао новчани износ депозита од 80.523.000,00 динара на основу правног основа који је отпао. Поред тога ревидент-тужила истиче да су нижестепени судови погрешно применили одредбе члана 12а и 41а. Закона о приватизацији, зато што сматра да је Уговор о продаји друштвеног капитала раскинут од стране тужене као несавесне стране и да је тако отпао правни основ за задржавање предметног депозита.

Ови наводи су неосновани. Уговор о продаји друштвеног капитала, није раскинут како то тврди ревидент, већ исти није ни ступио на снагу, односно није ни настао сагласно одредби члана 74 Закона о облигационим односима, јер се није остварио услов за његов настанак, односно ступање на снагу Према одредбама Уредбе о продаји капитала и имовине јавном аукцијом (Сл. гласник РС бр. 52/05.....98/09), сви учесници аукције су дужни положити депозит ради обезбеђења учешћа на аукцији. Сви учесници аукције су дужни потписати нацрт уговора о продаји капитала, односно имовине, на који начин су се сагласно одредби члана 16. став 6. ове Уредбе обавезали на прихватање услова из нацрта уговора, и то да ће између осталог у року од 8 дана од дана одржавања аукције на рачун туженог уплатити прву рату која у конкретном случају износи 1/6 купопродајне цене.

Тужила је проглашена купцем друштвеног капитала. Одредбом члана 2. тачка 1. Уговора о продаји друштвеног капитала је регулисано да ће се уговор сматрати закључен када га потпише купац и агенција, али да ће исти ступити на снагу даном уплате прве рате купопродајне цене у складу са ставом 1.3 ставом 1. 4. и ставом 3. 1. уговора. Дакле тужила као учесник аукције након што је проглашена купцем друштвеног капитал била је у обавези да на рачун туженог уплати прву рату купопродајне цене. Међутим тужила није испунила ову обавезу у року, нити је то учинила накнадно, па код те чињенице да није исплатила прву рату купопродајне цене, уговор о продаји друштвеног капитала није ни настао,

односно није ни ступио на снагу јер је плаћање прве рате купопродајне цене уговорено као услов од кога зависи настанак уговора а овај услов се није ни остварио.

Одредбом члана 12а Закона о приватизацији је прописано да ако учесник на јавној аукцији који је проглашен купцем не изврши плаћање у предвиђеном року, губи право на враћање депозита, па у складу са цитираном одредбом члана 12а Закона о приватизацији и чињеничним стањем које је утврђено, правилно су нижестепени судови утврдили и закључили да на страни тужене нема стицања без основа, односно да тужиљи не припада право да тражи предметна новчана средства која су плаћена на име депозита.

Према изложеном, неосновани су наводи ревизије да је побијана пресуда донета погрешном применом материјалног права и да су нижестепени судови се односили према Закону о приватизацији као пропису који је изнад правног поретка Србије а при том игнорисали примену Закона о облигационим односима и изворе облигација, уговор и стицање без основа.

Врховни касациони суд решавајући о захтеву туженог за наканду трошкова ревизијског поступка, одбио је захтев тужене за наканду трошкова насталих поводом одговора на ревизију, јер се не ради о нужним трошковима који су били потребни ради вођења ове парнице а који би се досудили на терет тужиље у складу са одредбом члана 154. овог Закона.

На основу свега изложеног, Врховни касациони суд применом члана 414 и 165 Закона о парничном поступку је одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Бранко Станић,с.р.**